

Hätäpuutyöksi järjestetyllä tietönnalla

Vallitsevan Järjestelmän Tulevaisuus

Maailma vääntelehtii hirvittävän taloudellisen pulan kourissa, eikä näy mitään oireita siitä, että nuo armottomat kourat bellittäisivät otettaan. Ei, ne puristavat yhä lujemmin otettaan. Työttömyys ei missään maassa ole alkanut vähentyä, vaan päinvastoin lisääntyy yhä.

Samanaikaisesti työttömyyden lisääntymisen kanssa jatkuvat palkkain alennukset niiltä, jotka vielä saavat olla työssä joko täyttä tai sitten osittaista aikaa. Molemmat nämä ilmiöt, työttömien armeijan lisääntyminen ja työssä olevain palkkain alennukset, ovat muodostuneet alati kiihtyväksi byökkäykseksi työläisten elintasoa vastaan.

TYÖVÄENLUOKKA k o k o naisuudessaan, muissa maissa yhtä hyvin kuin Yhdysvalloissakin, näyttää joutuneen vastakkain Hamlet-kysymyksensä kanssa: ollako vaiko ei! Kuinka paljon nyt jo sortuukaan työläisiä, lapsia sekä vanhempaa väestöä, kesken ikäänsä haudan kylmään syliin riittämättömän ravinnon ja kurjien olojen vuoksi. Siinä kysymys jolle ei voida löytää helposti vastausta, mutta jota ajatellalessakin jo voi mieliala muuttua synkäksi ja ajatuksissa herätä viha vallitsevaa järjestelmää vastaan, järjestelmää, joka kaiken tämän aiheuttaa.

On varsin kuvaavaa, että juuri Amerikassa, tässä "jumalallisen" kapitalismin omassa maassa, jossa ainakaan ei ole haitanneet mitkään "isänmaata ja yhteiskuntaa" uhkaavat häiriöt, hätä on muodostunut tavattoman suureksi, kurjuus sydäntäsärkeväksi

ja ehkä useita kymmeniä miljoonia työläisiä koskeväksi.

Kukapa ei vielä muistaisi joitakin niistä maininnoista, joissa kerskuttiin kuinka tässä maassa "kelpo mies aina saa hyvän paikan" ja "voi luoda oman menestyksensä."

Miljoonat ovat joutuneet työttömiksi. Ja "työttömäksi" näyttää joutuvan ne miljoonat ja biljoonat dollarit, joita "säästävät" kapitalistit ovat onnistuneet keräämään riistosaaaliina, yliarvona maksamatta jääneestä työstä. Tiedämme hyvin, että näille pääomille etsitään mahdollisimman tarkasti uusia yritysmahtoisuuksia ja sijoituspaikkoja, joissa niillä voitaisiin käyttää työvoimaa ja luoda uusia arvoja. Mutta turhaan! Monet expertit, joiden tehtävänä on sijoittaa voitot, investoida pääomat, repivät hiuksiansa löytääksensä uusia keinoja, mil-

lä saada kasaantuneet voitot, sadattuhannet miljoonat dollarit, korkoa tuottaviksi.

Nykyään löytyy vielä sellaisiakin kapitalisteja, jotka spontaanisesti ja lapsellisesti ajattelevat paluuta vanhoihin onnellisiin olosuhteisiin, jolloin kapitalismi oli nousukaudessa. Kaikki lukijamme sen kyllä tietävät sanomattakin, mutta siitä huolimatta mainittakoon, että eritoten työläisten joukoissa löytyy runsaasti sellaisia, jotka luottavat vielä vallitsevaan järjestelmään kuin härkä sarviinsa.

Kapitalistisessa järjestelmässä ei hetkekään oteta huomioon ihmisten tarpeita — yhteiskunnan tarpeita, vaan päinvastoin näitä käytetään korkeimman riistännän välineinä. Kapitalistiselle yrittäjälle on tärkeintä se että hän saa mahdollisimman paljon voittoa; ilman voittoa ei hän harjoita tuotantoa ollenkaan, s. o. sijoita pääomiaan tuotannollisiin yrityksiin. Ne miljoonat ihmiset, työläiset, jotka kaikkea omaisuutta — paitsi työvoimaansa — vailla elävät yhteiskunnan pohjalla, ovat ainoastaan osa yrittäjien koneistoa, jonka tehtävä on tuottaa näille yksilöille voittoa.

Noin kolmisenkymmentä vuotta sitten eräs professori Webble julisti yhdessä taloustieteellisessä A m e r i k a a koskevassa teoksessaan ajatusta, että kaikki nämä yrittäjät, teollisuusparoonit, hiilimagnaatit ja raharuhtinaat, itse asiassa ovat joukko sydämettämiä vetelehtijöitä yhteiskuntatalouden valtatiellä. Näiden teollisuusparoonien, kapitalistien, tähden on yhteiskunta menettänyt yhteisperustansa ja kehittynyt taloudelliseksi jahtimarkkinoiksi.

Edelleen hän julisti kuinka yrittelijä lyöttäytyi yhteen samankaltaisten kanssa saavuttaaksensa päämääränsä, teki häikäilemättömästi kaiken sen, joka sopi tarkoitukseen, sulki tehtaat, rakensi rautateitä, järjesti keinoitekoisin välinein paniikkeja — kaikki vaan sen mukaan, miten hänen oma etunsa vaati. Teollisuus oli heille vain voiton välikappale ja sillä tavoin he asioihin suhtautuivat. He täydellistivät teollisuuttaan ainoastaan sen vuoksi, että he täten lisäsivät voittoaan.

Kaikki tämä edellä oleva sopii nykyäikaisiin kapitalisteihin, mikäli puhumme heidän haluistaan ja tarkoituksistaan, yhtä

hyvin kuin niihinkin, jotka toimivat kolmisenkymmentä vuotta sitten. Mutta mahdollisuudet eivät enää ole kapitalisteille sellaiset. Silloin kapitalistinen tuotantojärjestelmä yhteiskunnallisesti oii nousukaudessaan, jotavastoin se tällä kertaa on laske-massa. Kapitalistisen tuotannon teknillinen kyky kylläkin lisääntyy jatkuvasti, mutta sen tuottama hyöty koituu yhä harvemmille ja harvemmille ja niin tehden se vain kärjistyttää vastakohtia sen sijaan että se auttaisi itse järjestelmää.

Kapitalistisella järjestelmällä ei enää ole entisaikojen varaventiilejä. Näistä merkityksellisin, joukkojen maastamuutto, on menettänyt merkityksensä. Siirtolaisuus kuuluu menneisiin aikoihin. Proletariaatti on kasvanut jättiläismäiseksi armeijaksi jokaisessa maassa ja joutunut puille paljaille. Se mitä Marx aikoinaan lausui proletariaatin lisääntymisestä, on tapahtunut paljon pelästyttävämmässä määrin kuin monet ovat voineet aavistaakaan.

Kapitalismilla ei näytä olevan muuta "käytännöllistä" keinoa käytettävänä kuin yrittää tappaa suoranaiseen nälkään liikakansaksi karttunut aines työläisistä. Mutta tämäkin "keino" voi joutua hyvin pian kyseenalaiseksi, varsinkin kun nälkiinnytetäviin joukkoihin yhdistetään sellaisetkin, joita vielä tarvitaan tuotannossa, kuten pyritään tekemään alati jatkuvain palkkojen alennusten kautta.

Tällä hetkellä ei asiallisesti voida asettaa sanaa tulevaisuus ja kapitalismi toistensa yhteyteen. Näin arvelevat jo monet tämän järjestelmän kannattajatkin, jotka alkavat menettää uskonsa yksityiskapitalismin tulevaisuuteen.

Tässä yhteydessä on otettava huomioon eräs tärkeä seikka, seikka, mikä koskee kasvavaa nuorisoa. Eräs saksalainen professori vasta äskettäin pitämässään luen-nossa, jonka kuulemiseen osallistuivat enimmäkseen yläluokkalaiset, selitti kuinka nuorison taholta jo saadaan kuulla moite kapitalismin romahtamisesta. Tämä onkin ymmärrettävissä, sillä kapitalismi ei voi nykyaikaiselle nuorisolle antaa mitään aatetta, jos näin sanoisimme, eikä mitään pelastuskeinoa parempien olojen luomiseksi. Nuoriso alkaa yhä suuremmissa joukoissa

näkemään vallitsevan järjestelmän aatteen, siihen kuuluen kaikki käsitykset yhteiskunnallisista kysymyksistä, ja käytännöllisessä elämässä ilmenevien tosiasioiden välisen eron.

Työväenluokan jäsenillä ei ole mitään syytä olla huolissaan kapitalistisen järjestelmän tulevaisuudesta. Ihmiskunnan, josta työläiset muodostavat suuren enemmistön, tulevaisuus on taattu silloin kun voidaan tuottaa riittävästi. Se seikka, että tällä kertaa miljoonat joutuvat kärsimään nälkää, ei johdu yhteiskunnallisen tuotannon kyvyttömyydestä, vaan yksinkertaisesti tuotteiden omistuksessa ja jaossa vallitsevasta hullunkurisesta järjestelmästä.

Vallitsevan tilanteen auttaminen, paremmaksi muuttaminen, siirtyy sitä kauemmaksi mitä kauemmin ihmiset odottavat muutosta hallitsevien aineiden taholta. Hallitsevassa asemassa ovat sellaiset, jolle ei ole hyödyksi tilanteen muuttaminen ja niin ollen se jää niiltä tekemättä. Päinvastoin nämä vastustavat kaikkia sellaisia yrityksiä, mitkä huonontaisivat heidän omaa asemaansa, vaikka ne muutokset muutoin olisivat hyödyllisiä otettuna huomioon koko kansakunta tai ainakin siitä enemmistö.

Työläisten pitäisi tuki nyt jo käsittää se seikka, että parannusta ei tule ilman toimintaa ja mahdollisesti ei ilman uhrauksia. Mutta uhraamaan sitä joudutaan tilanteen tällaisena ollen vaikka kuinka tyytyväisinä yritettäisiin elää; joudutaan uhraamaan suoranaississa nälkäkuolemissa ja

Vanhemmatkään eivät muista nykyistä rumempaa aikaa

erittäinkin nälästä ja huonoista oloista johduneissa taudeissa ja monella muulla tavalla.

Nyt vaaditaan toimintaa, tietoisuutta ja yhtenäistä toimintaa, jota kaikkea saadaan järjestymällä ja valistustyön kautta. Järjestyminen ja taistelu, ne jokatapauksessa ovat parhaat keinot työläisille jos he mielivät säilyttää olemassaolonsa ja pelastua raunioitumasta kapitalistisen järjestelmän mukana, sillä kapitalistisella järjestelmällä ei ole tulevaisuutta.

Jumalrytmi

*Mikä kadun yllä päivin värisee,
tubannet kun elontahdit kajaa
ihmisvirran, vauvuin, jotka ajaa?
Jumalrytmi!*

*Mikä öisen talon läpi liitelee,
kuudan kaupunkiin kun bobteen valaa?
Mikä kaduillansa soi, kun tähdet palaa?
Jumalrytmi!*

*Lakkaamatta tulvii kiibkeässä
vaubdissansa rytmit kautta hetkien
ylitsesi vyöryin alkumerhen!
Jumalrytmi!*

*Ihminen, sä tässä tahtielämässä
kadun kobun, kyynelvirtojen,
olet korkein rytmi, tahti tahtien.
Luoja sinuss' on!
—Grit Engelke.*